

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6467/2023
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Стојичић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Стојковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1210/22 од 06.10.2022. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1210/22 од 06.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 350/21 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга солидарно са туженим ВВ из ... исплати износ од 44.900,00 евра са законском затезном каматом почев од 31.03.2015. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка и то солидарно са ВВ у износу од 393.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате, као и износ од 48.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1210/22 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неосноване жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног постука из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у више наврата позајмљивао новац туженој и ВВ, као ванбрачним партнерима. Пресуда Вишег суда у Београду П 539/15 од 18.05.2020. године, у делу става првог изреке, којом је тужени ВВ обавезан да тужиоцу АА на име дуга исплати износ од 44.900,00 евра са законском затезном каматом почев од 31.03.2015. године па до исплате, постала је правноснажна, док је у делу којим је тужена ББ обавезана да солидарно са туженим ВВ исплати наведени дуг укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж 7549/20 од 13.01.2021. године. У наставку поступка, одлучујући о солидарној обавези тужене, као ванбрачног партнера ВВ, утврђено је да је дуг настао у време трајања ванбрачне заједнице и за потребе ванбрачне заједнице. Тужилац је 2008. године, позајмио и предао туженој новчани износ од 300 евра ради куповине одеће за заједничку ћерку тужене ББ и ВВ, затим после шест месеци јој је, на њен захтев, предао новчани износ од 2.700 евра за лекове за сестру, а затим поново, на њен захтев, за посао и да као породица стану на ноге, предао новчани износ од 16.000,00 евра које је она предала туженом ВВ, у ресторану у коме су били. Тужена ББ је од тужиоца још три пута тражила новац док је он био у иностранству, због чега је његов син, ГГ, предавао новац у његово име и за његов рачун, и то прво 15.000 евра 2010. године, а потом, у два наврата, током 2011. године, и износ од 8.000 евра и 3.000 евра без камате, са чиме је у целости био упознат тужени ВВ. Од укупно 45.000 евра, враћено је 100,00 евра. Договор парничних странака о враћању позајмљеног новца није реализован ни након закључења уговора о преносу оснивачких права на привредном друштву који је оверен 10.8.2010. године са оснивача тужене ББ на тужиоца, нити кроз неоверени уговор о купопродаји стана који је закључен између тужене ББ, као продавца и сина тужиоца, као купца за купопродајну цену од 35.000,00 евра. Тада је сачињена потврда о исплати износа од 45.000 евра али уговор није оверен код бележника јер документација није била комплетна, нити је реализован. Потврда је потписана од стране сина тужиоца, јер тужилац није био у земљи и тужене ББ, с тим да никакав новац није предат ББ, а том приликом био је присутан адвокат који је сачинио уговор.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, налазећи да тужена заједно са ВВ дугује тужиоцу новчана средства која се тужбом потражују.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 557. ЗОО прописано је да се уговором о зајму зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других замењивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. став 1. истог закона, зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Како је у поступку утврђено да су странке биле у облигационом односу, у коме је тужилац ВВ (за ког постоји правноснажна пресуда којом је обавезан да тужиоцу врати позајмљени новац) и туженој, сукцесивно позајмљивао новац, као ванбрачним партнерима за потребе ванбрачне заједнице, у укупном износу од 45.000 евра, од чега су му вратили 100 евра, а из приложених писмених доказа, чије потписивање тужена није спорила, произилази основ и висина тужичевог потраживања, нижестепени судови су правилно пресудили када су усвојили тужбени захтев тужиоца и обавезали тужену да му солидарно са ВВ на име дуга плати досуђени новчани износ.

Врховни суд је оценио наводе ревизије у погледу оспоравања солидарне одговорности тужене за позајмице, као неосноване, јер је материјално право правилно примењено. Породични закон ("Службени гласник РС", бр. 18/2005...6/2015), у одредби члана 4. прописује ванбрачну заједницу тако што је ванбрачна заједница трајнија заједница живота жене и мушкарца између којих нема брачних сметњи (ванбрачни партнери) и да ванбрачни партнери имају права и дужности супружника под условима одређеним овим Законом (став 2.), док се чланом 187. став 1. прописује да за обавезе преузете ради подмирења потреба заједничног живота у браку, као и за обавезе које по закону терете оба супружника, одговарају супружници солидарно својом имовином (став 1). Правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају ради о облигационоправном односу који производи правно дејство између ВВ и тужене, по основу уговора о зајму, те да се ради о обавези која је преузета у току трајања ванбрачне заједнице и за потребе ванбрачне заједнице, сходно члану 557 ЗОО у вези члана 4. и 187. Породичног закона. Исказ тужене да је позајмљени новац само прослеђивала ВВ и да га није примала за себе је у супротности са исказом тужиоца и сведока, сина тужиоца, као и писменим доказима – потврдом, коју је сама потписала у своје име и неоввереним уговором о купопродаји и неоввереним уговором о преносу оснивачких права, које је, такође, потписала, при чему за своје наводе није пружила, нити предложила доказе. Постојање и висина дуговања тужене потврђена је и исказом сведока који је потврдио постојање облигационог односа по основу зајма између ВВ и тужене, са једне стране и тужиоца, са друге стране, док тужена своје наводе током поступка није поткрепила ниједним релевантним доказом, пре свега писменим доказима у виду потврде или признанице о враћању зајма, нити исказима сведока који би имали конкретних и непосредних релевантних сазнања о околностима и сврси у којима су вршене исплате ВВ и њој, као ванбрачним партнерима за потребе ванбрачне заједнице.

На основу изнетог, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић